

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Έν ὁδῷ Φλωσσα, ἀριθ. 55

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Απο τῆς 1' Ιανουαρίου ἕως 1' Ιουλίου
Έν τῷ ἔσωτ. ὄρ. 6.— Έν τῷ ἔξωτ. ὄρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὸν ἀνώνυμον ἰατρὸν. — Περὶ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς γλῶσσαν καταληπτὴν τῷ λαῷ. — Προσοχὴ εἰς τὰ Μασσονικὰ δίκτυα, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ὑπὸ Νικολάου Γ. Γαλανοῦ. — Ποίη ἡ ἠθικὴ τοῦ Χριστιανοῦ, ὑπὸ Τιμοθέου Ἀναστασίου. — Τὸ ἀπρόοπτον, ὑπὸ Π. Κ. Γκορογιάννη. — Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 23 καὶ 30 Μαΐου. — Οἱ διδάξοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Φίλε ἰατρέ.

Ἐλήφθησαν καὶ ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη ἐπιστολὴ σας. Περιμένομεν καὶ τὰς ἄλλας.

Ἡ δημοσίευσίς τῆς ἑκταῆς σειράς θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνελλιπῶς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου. Διαθέτομεν, βλέπετε, ὀλίγας σελίδας καθ' ἑβδομάδα, καὶ ἡ καταχώρισις μακροτέρων δημοσιευμάτων μᾶς ἐμβάλλει εἰς πολλὰς στενοχωρίας καὶ δυσκολίας. Δι' αὐτὸ παρακαλοῦμεν νὰ κανονίσῃτε τὰς λοιπὰς ἐπιστολάς σας τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ χωρῆ ἑκάστη εἰς μίαν σελίδα τῆς «Ἀναπλάσεως». Ὁ ὅρος δὲν εἶνε Ἰουδαϊκός· ἐπομένως δὲν βλάπτει ἐν προστίθενται ὀλίγα ἀκόμη γραμματ.

Μᾶς συγχωρεῖτε διὰ τὴν παράκλησίν μας αὐτήν. Ἄπειθύνεται καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτας μας. Οἱ ἀναγνώσται σήμερον κατέχονται ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς ποικιλίας, καὶ τὰ μακρότερα ἄρθρα εἶνε ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν μακροήμερυσιν τοῦ φύλλου.

Τὸ μέτρον, ὡς θὰ ἴδῃτε, θὰ ἐφαρμοσθῇ γενικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἀριθμοῦ τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ ἐπομένως μὴ σὰς κακοφανῆ ἄρθρα, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ἐλύπει πολὺ, ἐν μάλιστα διαρκούν ἀκόμη ἢ ποδάγρα καὶ οἱ βηματισμοί σας.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΙΣ ΓΛΩΣΣΑΝ ΚΑΤΑΛΗΠΤΗΝ Τῷ ΛΑῷ

Ἐσχάτως, ἀνακινηθέντος τοῦ ζητήματος τῆς εἰς γλῶσσαν καταληπτὴν τῷ λαῷ μεταφράσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πολλοὶ εὐρέθησαν, οἱ ὅποιοι, εἴτε ἐκ ζήλου, εἴτε ἄλλοθεν ὀρμώμενοι, ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν διαφόρων ἐφημερίων, νὰ ἐκθέσωσι τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ἐπιφέρωσιν ἕκαστος ἐπ' αὐτοῦ τὴν κρίσιν του. Ἐν πρώτοις οφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς καὶ ἁγίας θέσεώς Του, δὲν ὄφειλε νὰ συζητῆται ἐν ταῖς ἐφημερίαις, καὶ συχνάκις μάλιστα παρ' ἀτόμων μὴ κατεχόντων οὐδεμίαν πρὸς τοῦτο εἰδικότητα.

Ἐπάρχουσι περιοδικὰ ἱερῶν Σωματείων, καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἔπρεπε νὰ συζητηθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ τὸ ζήτημα. Ἄλλ' ὅταν δι' αὐτῶν τούτων τῶν περιοδικῶν κηρύσσεται ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅταν οἱ λόγοι καὶ οἱ θεολογούντες ἀναδείκνυνται θέλοντες νὰ κρατήσωσι μονοπώλιον τὴν γνώσιν καὶ κατέληψιν τῶν ἁγίων ἀληθειῶν, τοῦ Εὐαγγελίου, εἶνε ἀσυγχώρητον εἰς εἰσὸνδήποτε νὰ μὴ τολμήσῃ, ἂν ὄχι ν' ἀντεπέσθῃ κατὰ τῶν κατὰ τῆς Μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ τοῦλάχιστον, νὰ δώσῃ σαφεῖς τινὰς καὶ ὀρισμένους ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐξηγήσεις.

Συνεβησαν λοιπὸν οἱ κατὰ τῆς Μεταφράσεως διακείμενοι, ἀφ' οὗ ἐπαινεύσων τὴν πρῶτον σχολῶσαν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μεταφράσεως, διὰ τὸν ζήλον τὸν ὅποιον ἐδείξε κ.λ.π. διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ λαοῦ, νὰ γράφουν ἀνακριθείας ἐπὶ ἀνακριθειῶν, τινὰς τῶν ὀπίσθων ἀποδεικνύουσι σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀσυγγνωστον ἄγνοιαν ἐκ μέρους των, καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀποδίδουν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς μεταφράσεως τὸ ὅτι εἶνε πλέον ἢ ἀφελείς, καὶ ἐν δυνάμει νὰ σκεφθῶσι πρακτικῶς καὶ ἀνθρωπίνως! — καὶ μάλιστα, ὅτι οὐδὲ συζητήσις, οὐδὲ λόγος ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ νὰ γείνη περὶ τῆς μεταφράσεως.

φράσει; τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀπ' οὗ αὐτοὶ ἀποκαλοῦσι τὴν πρῆγμα ἐκκλησιαστικῶς μὲν ἀπηγορευμένον καὶ ἐπικρατὸν, πρακτικῶς ἄστοχον, ἠθικῶς ἀδόκιμον, καὶ ἐθνικῶς ἀσύστατον!

Ἄς ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις, ποῦ ἔγκειται τὸ ὅτι ἡ τῆς Καινῆς Διαθήκης Μετάφρασις εἶναι τι ἐκκλησιαστικῶς ἀπηγορευμένον καὶ ἐπικρατὸν (1)

Δύο περὶ φράσεις ὑπάρχουσιν εἰς τὸ νεοελληνικὸν ἔγκριθεῖσαι. Ἡ πρώτη ἔγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκπονηθεῖσα κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὑπὸ Μαξιμου τοῦ Καλλιπολίτου καὶ τρεῖς μετατυπωθεῖσα μέχρι τοῦ 1810. Ἡ δευτέρα ἐκπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεολόγου Ἰλαρίωνος (Μητροπολίτου Τυρνόβου) τὸ 1818, καὶ ἔγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ 5'. Ἡ δὲ τρίτη μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶνε ἐκείνη, ἣτις ἤρξατο ἐκτυπούμενη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφίῳ Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1819 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', καὶ ἣτις ἐπενοήθη κοινῇ τῇ γνώμῃ α'.) τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου, ἐκ τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινάϊου Κωνσταντίνου καὶ β'.) τῶν προϋχόντων λαϊκῶν. Ἀλλὰ, ταύτην δὲν ἠτύχησεν ὁ ἀειμνήστου Γρηγόριος ὁ Ε' νὰ εἴη περατουμένη, διότι ἐπισυνέβη ὁ θάνατος οὗτοῦ.

Διατὶ λοιπόν, δὲν στηρίζονται ἐπὶ τῶν ἄνω τριῶν μνημονευθειῶν μεταφράσεων καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς τρίτης τῆς τοῦ ἐκδόμου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'; εἶνε ποτὲ δυνατόν τι φαντασθῆναι, καὶ ν' ἀποφανθῆ, ὅτι, ὅτι ἐξισπνούντο καὶ ἐκ ἐθνεσίου ποτε αἱ ἄνω μνημονευθεῖσαι μεταφράσεις, ἐν αὐταῖς ἐθεωροῦντο ἐκκλησιαστικῶς ἀπηγορευμέναι καὶ ἐπικρατοί, καὶ μάλιστα, ἀπ' οὗ ἐξεπονήθησαν ὑπὸ τοιούτων ἀειμνήστων ἀνδρῶν; ἔχει ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἐπιδείξῃ πολλοὺς ὡς τὸν Γρηγόριον τὸν Ε'.

Καὶ ἰδοὺ, εἰ κατὰ τῆς μεταφράσεως ὀπλιζονται διὰ τῆς ἀπαγορευτικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ 5' ἣν ἐξέδωκε τῷ 1839 μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ἐμπέδισεν τὴν εἰς τὴν νεοελληνικὴν διάδοσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀλλὰ λησμονοῦσιν ἕνεκα τίνος προέβη ὁ ἀόιδιμος Γρηγόριος ὁ 5' εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν ἐκείνην ἐγκύκλιον λησμονοῦσιν, ὅτι ἡ διάδοσις τῆς μεταφράσεως ἐν τῇ νεοελληνικῇ διενεργεῖτο ἐν Ἑλλάδι δι' ἀποστόλων τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἐργαζομένων προσηλυτικῶς, καὶ ὅτι ἡ μετάφρασις ἐκείνη τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ἥς τὴν διάδοσιν ἀπηγόρευσεν ὁ Γρηγόριος ὁ 5', ἐξεπονήθη ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἔθροιο, μὴ ληφθεῖσα ὑπ' ὄψιν τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ' ὑπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν εἶεν ὁ Βίμβας, ὁ Γυπάλας, ὁ Βαλέτας καὶ ἄλλοι, ἐν συνεργασίᾳ μετ' Ἀγγλικανῶν θεολόγων.

Ἄλλως τε, τὴν ἀπαγορευτικὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1839 καταρρίπτει καὶ περιορίζει εἰς τὸ ἀπαγορευόμενον ὡρισμένως τῆς ἐν ἔτει 1839 ἐκπονηθείσης, καὶ ἄνω μνημονευθείσης μεταφράσεως, τὸ ὅτι καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἐπεκράτησεν τὴν ἠρσιεύειν τῶν Περικοπῶν τῶν κατὰ Κυριακὰς ἀναγιγνωσκόμενων Εὐαγγελίων τῷ 1892. Ἀπ' οὗ λοιπόν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπέταξε τὴν μετάφρασιν τῶν περικοπῶν,

διατὶ νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἔγκρισίν τῆς καὶ εἰς τὸ ἔθρον τῆς παραφράσεως τῶν Ἀγίων Εὐαγγελίων; — Δὲν δύνανται νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι ἐκλεκτικῶς τὰ μᾶλλον εὐνόητα ἐκ τῶν Ἀγίων Εὐαγγελίων παρεφράσθησαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Ι. Μοσχάκη διότι ὁ ἐν λόγῳ κύριος περιλαμβάνει εἰς τὰς ἐγκριθείσας αὐτὰς περικοπὰς πάντα τὰ κατὰ Κυριακὰς ἀναγιγνωσκόμενα Εὐαγγέλια, εἰς τὰ ὅποια ἀπαντῶνται καὶ χωρὶα εὐνόητα καὶ ὑψηλοτάτων ἐνοιῶν, καὶ ἄλλα ἀπλοῦστερα καὶ μᾶλλον εὐνόητα. Ἐγκριθέντος λοιπὸν τοῦ μέρους δὲ ὑπάρχει λόγος νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἔγκρισίν τῆς ἡ Ἱερᾶ Συνόδου καὶ ἐπὶ τοῦ ἔθλου.

Ἄς εἰπωμεν τώρα εἰς τὸ ὅτι, ἡ μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι τι τὸ πρακτικῶς ἄστοχον! Ὁι ταῦτα νομίζοντες, ἤλθον ποτὲ, ἀρά γε, εἰς τόσον στενὴν πρὸς τὸν λαὸν ἐπικοινωνίαν, ὅσον ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα, ἣτις πρώτη συνέλαβε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταφρασθῇ χάριν τοῦ λαοῦ ἡ Καινὴ Διαθήκη, καὶ ἀνέθηκε τοῦτο εἰς πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ἐπιθυμῶν νὰ μείνῃ ἀνώνομος (ἦν καὶ πολλὰ ἐνκαρῖθη διαδίδονται καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ ὁ εἰς ἐνδοξοῦμενος ἐπιρίπτει τὴν εὐθύνην τῆς μεταφράσεως εἰς ἄλλον). — Τώρα εἰς κεινὸν εἶνε οἱ καθ' ἑαυτὸν νὰ μειδιᾶσιν, καὶ νὰ εἰποῦν — Μὴ, πῶς καὶ τοῦ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα ἤλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ λαοῦ; — Ἄς μάθουν λοιπόν, ὅτι ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα τακτικῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἐπισκέπτεται τὰ νοσοκομεία, καὶ ὅτι ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἐπιθνατικῆς κλίνης, ὁ ἄνθρωπος ἀφήνει τὰ πᾶθη κατὰ μέρος, ἀφήνει τὰ ἐγκόσμη κατὰ μέρος, καὶ στρέφεται ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ θανάτου πρὸς τὸν Δοτήρα τῆς ζωῆς, καὶ μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν Ἐκεινοῦ, τὸν ὅποιον συχνότατα ἐν τῇ ζωῇ ἐλησμονήσῃ, καὶ ἡ καρδία τοῦ διψᾷ διὰ τὴν παρηγορίαν τῆς θρησκείας. — Ἐκεῖ λοιπόν, εἰς τὰς κατὰ τὰ νοσοκομεία ἐπισκέψεις τῆς ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, ὅταν εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν Ἀθηνῶν ἐνοσηλεύοντο τραυματῆαι ἐκ πάσης γωνίας Ἑλληνικῆς γῆς, πάσης τάξεως, καὶ παντὸς ἐπαγγελίματος, ποιμένες, γεωργοί, ναῦται, ὅλοι ἐξεδήλουν οἰψὺν θρησκευτικῆς κρηγορίας, καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα ὑπεσχέθη Ἐαυτῇ νὰ τοῖς καταστήσῃ προσιτὴν τὴν κρηγορίαν τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου καὶ νὰ εὐερίσῃ τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ δίδουσα εἰς χεῖράς του τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον εἰς γλώτταν καταληπτὴν αὐτῷ. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ ΔΙΚΤΥΑ

Ἡ Φώκη, ἕνα εὐκόλως χωνεύθ τὰ ὄμματά τῆς, πρὶν ἢ κατασπάρξῃ αὐτὰ τὰ βίνει μετὰ δάκρυα τοῦτ' αὐτὸ πρᾶττει καὶ ὁ Μασσοπισμὸς, ὅστις ἕνα εὐκόλως συλλαμβάνη τὰ θηράματά του καὶ κατασπάρξῃ αὐτὰ, προβάλλει πάντοτε ἐν εἰδεί δικτύου δάκρυα φιλανθρωπίας καὶ ὑποσχέσεις καρδῶν καὶ ἀλληλοβοηθείας κλπ. κλπ. Ὅπως δὲ τὰ δηλητηριώδη δάκρυα τῆς Φώκης διαπερῶσι τὰ σώματα ἐφ' ὧν πίπτουσιν

καὶ καταβιβρώσκουσιν αὐτὰ, ἀπαραλλάκτως καὶ τὰ δάκρυα τῆς Μασσοπιστικῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀλληλοβοηθείας κλπ. δηλητηριάζουσιν τοὺς προσελύτους τῆς Μασσοπιστικῆς μέγρις ὁστέων καὶ μυελῶ ἀπογυμνοῦντες αὐτοὺς ὑπόλους καὶ κατὰ μικρὸν πάσης ἰδέας ἱερᾶς καὶ φρονήματος ὁσίου καὶ δικαίου.

Πρῶτον δίκτυον πρὸς ἄγρον ἀνοήτων ἰχθύων προβάλλει ἡ Μασσοπιστικὴ τὴν φιλανθρωπία, ἀλλ' ὅπως νοεῖ αὐτὴν ὁ Μασσοπισμὸς οὔτε εἶνε οὔτε λέγεται φιλανθρωπία, εἰμὴ φιλομασσονία καὶ μισάνθρωπία: διότι οἱ Μασσοῖσι ὀμνύοντες τὸν Μασσοπιστικὸν ὄρκον ὑποχρεοῦνται νὰ ἀγαπῶσι καὶ περιθάλπωσι μόνον τοὺς ἀδελφούς των Μασσοῦσι, Ἑβραίους, εἰδωλωτῆρας, κλπ., οὐδὲν δὲ καθῆκαν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀθρώπους τοὺς μὴ Μασσοῦσι ἀναγνωρίζουσιν, ἀλλ' ἀκαθάρτους! καὶ βεβήλους! ὀνομάζουσιν αὐτούς.

Τὰ δὲ διαλαλούμενα ὑπ' αὐτῶν φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ ἡ συστηματικῶς ἐπιδιωκομένη ἀνάμιξις αὐτῶν εἰς διάφορα σωματεία καὶ ἐπιτροπὰς Καρναβαλιῶν, ἀνθοπολέμων, ἰδρύσεως θεάτρων, ἐορτῶν κλπ. ἀποβλέπουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς σκοποὺς προσηλυτιστικῶς πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ κύκλου τῆς Μασσοπιστικῆς ἀδελφότητος: τὸ τοιοῦτον καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων πολλαχῶς μαρτυρεῖται καὶ δὲν δύνανται τὸ παράπαν νὰ τὸ ἀρνηθῶσιν.

Ἐν ἄλλῳ δὲ ἀντιθέσει πρὸς τὴν Μασσοπιστικὴν ἰδιοτέλειαν ἀγαπάτε τοὺς ἀδελφούς Μασσοῦσις ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐντέλλεται νὰ ἀγαπῶμεν καὶ ἐλεῶμεν οὐ μόνον πάντα ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ αὐτούς τοὺς ἐχθρούς μας « Ἀγαπᾶτε, λέγει, τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν ». Ἐπομένως ἐν τῷ Χριστιανισμῷ μόνον ἱκανοποιεῖται ἡ ἐννοία τῆς λέξεως « φιλανθρωπία » καὶ οὐχὶ ἐν τῷ Μασσοπισμῷ, ἔθνα εἶπομεν ὅτι σημαίνει φιλομασσονία καὶ ἀπανθρωπία.

Μετὰ τὸ Μασσοπιστικὸν δίκτυον τῆς φιλανθρωπίας ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἕτερον παμπόνηρον καὶ ἀθετηρώτατον δίκτυον τῆς Μασσοπιστικῆς ἀλληλοβοηθείας, τὸ ὅποιον προβάλλουσι οἱ Μασσοῖσι.

Ἡ ἀλληλοβοηθεία εἶναι τι ἀγαθὸν καὶ ἱερὸν, ὅταν τὰ ἐπιδιώκοντα τὸν σκοπὸν αὐτὸν μέλη ἐκ τῶν ἰδίων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων περιθάλπωσιν ἄλληλα: ὅταν ὅμως ἐπὶ θυσίᾳ συμφερόντων ἄλλων συνυποστηρίζονται τὰ μέλη ἐνός σωματείου, τότε τὸ σωματεῖον οὔτε εἶνε οὔτε λέγεται ἀλληλοβοηθητικόν, ἀλλὰ συνωμοτικόν καὶ μισάνθρωπον, ὁ δὲ σκοπὸς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως εἶνε ληστρικός καὶ ἀρπακτικός.

Φαντασθῶμεν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων τὸ εἶδος τῆς Μασσοπιστικῆς ἀλληλοβοηθείας πρὸς τοὺς ἐν τοῖς διαφόροις ὑπηρεσίαις ἀνήκοντας ἀδελφούς Μασσοῦσις, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸν Μασσοπιστικὸν ὄρκον καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μασσοπισμοῦ, πρέπει ἐκ παντὸς τρόπου καὶ διὰ παντὸς μέσου θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ νὰ συνυποστηρίζονται κατὰ παντὸς ἄλλου μὴ Μασσοῦσι (βεβήλου); ὁσάμιν προκείται περὶ καταλήψεως θέσεως τίνος ἢ περὶ προαγωγῆς: τότε ἀλλοίμονον καὶ εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς οἰανδήποτε ὑπεράχην αὐτῶν καὶ εἰς τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον βεβαίως ἔχει πάντοτε ἀνάγκη τῶν ἠθικωτέρων καὶ ἱκανωτέρων προσώπων ἐν τοῖς διαφόροις κλάδοις, ὅταν ἐν αὐτοῖς εἶνε ἐγκατεστημένοι Μασσοῖσι ἐξαρτῶντες τὰς ἀπο-

ρους θέσεις καὶ τὰς τοιαύτας προαγωγὰς καὶ ἐργαζόμενοι ὡς ἐργάζονται τόσον ὑπόλους καὶ ἐγκληματικῶς ἐν ἀνάγκῃ κατὰ παντὸς μὴ Μασσοῦσι, ὅπως αὐτοὶ καταλάβωσι διὰ τῶν ὀργάνων τῶν πᾶσαν κεντρικὴν καὶ ἐπικρατὴν θέσιν πρὸς εὐχερἔστεραν ἐξέπλωσιν τοῦ Μασσοπισμοῦ.

Φαντασθῶμεν ἐπίσης ὅποιοι ἀτομικῶς, κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς ὄλεθρος ἐπίκειται, ὅταν προκειμένου περὶ δικαιοδικῶν διαφορῶν μεταξὺ Μασσοῦσι καὶ μὴ Μασσοῦσι προκείται ἢ ἀποδώσῃ τὸ δικαίον Μασσοῖσι δικασταὶ ἢ Μασσοῖσι καὶ ἢ ἐξαρτῶμενοι ἐκ Μασσοῦσι ὑπάλληλοι μὴ ἔχοντες πεποιθήσεις θρησκευτικὰς καὶ τὸν ἐμπρέποντα χοροκτῆρα τοῦ εὐσυνειδήτου ἀνθρώπου: τότε πάντως κατὰ τοὺς δόξους τῆς Μασσοπιστικῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ οἱ ἔχοντες τὸ δικαίον μὴ Μασσοῖσι καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ ὑποστῶσι φρικτὸν στραγγαλισμὸν: διότι κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν ταῖς Μασσοπιστικαῖς Στοιαῖς αὐτῶν θὰ συνέλθωσιν, ὅταν ἀδελφοὶ Μασσοῖσι ἔχωσιν ἐπιδικῶς ὑπαθέσεις καὶ δι' ἀποφάσεως τῶν θὰ ἀναθέσωσιν εἰς τοὺς μᾶλλον ἠρμολιωτέρους συναδέλφους των Μασσοῦσις δικαιοδικῶς καὶ νομικοῦς ἢ ὅπως δῆποτε δυναμένους νὰ ἐξαρτῶσιν τοὺς δικαστάς, ὅτινας μέλλουσι νὰ δικάσωσι τὰς μεταξὺ Μασσοῦσι καὶ βεβήλων! (οὕτω μᾶς ὀνομάζουσιν) δικας, ὅπως κερδίσωσιν αὐτὰς οἱ Μασσοῖσι ἀντίδικοι. Ἄν οἱ Μασσοῖσι ἀντιλέγωσιν εἰς ταῦτα ἄς μᾶς προκαλέσωσι γὰ τὰ ἀποδείξωμεν, ἀλλ' αὐτοὶ γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἐγκειται εἰς τὴν ὑπουλόγητα καὶ τὸ σκότος, διότι ἡ συζήτησις προκαλεῖ φῶς, τὸ ὅποιον σκοτίζει τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ διὰ τοῦτο σιωπᾶσι χωρὶς βεβαίως νὰ παύσωσιν ἐργαζόμενοι τὰ καταχθόνια αὐτῶν ἔργα.

Ἡ Μασσοπιστικὴ λοιπὸν ἀλληλοβοηθεία χρησιμεῖ ἐπίσης ὡς δίκτυον, ὡς κακοῦργον ὄργανον κατὰ παντὸς δικαίου, τὸ ὅποιον κατὰ τὰ δόγματα τῶν Μασσοῦσι ἀνήκει μόνον εἰς αὐτούς, διότι καταδικάζομενον πάντοτε τὸ δικαίον, ὡς εἰδομένη κατέφυγε, λέγουσι, καὶ ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ Μασσοπιστικοῦ Ναοῦ! ἐπομένως ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου εἶνε ὑποκειμενικὴ, τὸ δικαίον οἱ Μασσοῖσι: τὸ θεωροῦν ὡς ἴδιον κτήμα καὶ τὸ ἀπονεύουσιν ἀλληλοβοηθητικῶς μόνον εἰς Μασσοῦσις διαρπάζοντες ὅπου δύνανται καὶ ὅπως δύνανται τὰ ὑπάρχοντά των ἄλλων.

Ἐἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι τὸ φοβερώτατον δίκτυον τῆς Μασσοπιστικῆς ἀλληλοβοηθείας δὲν εἶνε μόνον θυσία τῶν ἀτόμων τῶν μὴ Μασσοῦσι, δὲν εἶνε μόνον θυσία τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἱκανότητος, θυσία τῶν γενικῶν συμφερόντων καὶ θυσία τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ, ὡς μέσον τῆς Μασσοπιστικῆς ἀλληλοβοηθείας δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἡ προδοσία καὶ καταστροφή τῆς Πατρίδος, δύναται δηλαδὴ ἡ Μασσοπιστικὴ ἀλληλοβοηθεία νὰ στοιχίσῃ τὴν καταστροφήν καὶ τὸν ὄλεθρον αὐτῶν τῶν ἔθνων εἰς τὰ ὅποια τυπικῶς ἀνήκουσιν οἱ Μασσοῖσι, διότι αὐτοὶ εἶνε παντοῦ Κράτος ἐν Κράτει προσηλυτοῦντες νὰ ἰδρῶσωσιν ἴδιαν παγκόσμιον Μασσοπιστικὴν παντοκρατορίαν!

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην κατακυροῦσι πλείστα γεγονότα ἀναμφισβήτητου κύρους πλείστων Μασσοπιστικῶν προδοσιῶν πρὸς σωτηρίαν ἑτέρων Μασσοῦσις εἰς ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀνήκοντων μεθ' ὧν οἱ προδοταὶ Μασσοῖσι ἤλθον εἰς ἀναγνωρίσιν διὰ τῶν Μασσοπιστικῶν σημείων. Τὸ ἕνα ὅμως παράδειγμα

εἶνε ὅτι τὰ ἔθνη τὰ Μασσονικὰ κακουρήματα ἐξεδείξαν με πλατὺ στόμα καὶ Μασσόνιοι ζηλωταὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐκ τῶν πατρῶων μάλιστα. Οὕτω λ. χ. οἱ «Καιροὶ» κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδημοσίευσαν ὅτι ἐν τινὶ μάχῃ μεταξὺ Ἰνδῶν καὶ Ἀγγλων συνελήφθη αἰχμάλωτος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγλων, ὅστις προσδεθεὶς εἰς τὸν κορμὸν δένδρου ἐτιμωρεῖτο με διαφόρους βρασμούς, ὅπως μαρτυρικῶς τερματιστὴν βίον. Κατὰ σύμπτωσιν δὲ ἀμφότεροι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαμαχομένων μερῶν ἦσαν Μασσόνιοι, ἀλλ' ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Μασσονικὴ φιλόφρων καὶ φιλόλληλος ψυχὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδῶν ὑπὸ τὴν ἐδηγίαν τοῦ ὁμοίου ἐξετελεῖτο τὸ φρικῶδες μαρτύριον κατὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀγνωστοῦ Μασσόνου συναδέλφου περιμένε νὰ ἴδῃ καταρρέουσαν καὶ τὴν τελευταίαν βνήδα τοῦ αἵματος τοῦ ἀντιπάλου τοῦ χωρὶς νὰ καμφθῇ τὸ παράπαν, ἐκάμφθη ὅμως! Πότε; ὅταν ὁ Ἀγγλὸς ἀρχηγὸς ἐν τῇ ἀπογνώσει τοῦ ἔκκαμε τὸ Μασσονικὸν σημεῖον τοῦ ἐσχάτου κινδύνου, ὅποτε ὁ Ἰνδὸς σπεύσας ἀπῆλλαξεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν καὶ τὸν κατερίλησεν ὡς Μασσονὸν ἀδελφόν.

Τὴν πράξιν ταύτην, ἥτις χαρακτηρίζεται ἐπαρκέστατα τὴν ἀκλήρητα καὶ τὴν ἀπανθρωπιάν τῶν Μασσόνων πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τὴν προδοσίαν τῆς ὑποτιθεμένης πατρὸς των, προκαίμενον περὶ Μασσόνων ἀδελφῶν πῆν ὠνόμασαν οἱ «Καιροὶ» συγκινητικωτάτην! κλπ.

Ποῦ δὲ εὐρίσκον οἱ «Καιροὶ» ἐκτὸς τῆς σκληρᾶς ἀπανθρωπίας καὶ προδοσίας τὸ καλόν! καὶ τὸ συγκινητικόν! μένει μυτήριον δι' ἡμᾶς, οἵτινες καὶ ἐξ ἄλλων ἱστορικῶν γεγονότων καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀφηγήσεως τῶν «Καιρῶν» βλέπομεν ἐμφανῶς ὅτι ὁ νοῦς τῶν Μασσόνων μόνον Μασσόνους συλλογίζεται καὶ ἡ καρδία τῶν Μασσόνων μόνον Μασσόνους ἀγαπᾷ καὶ ὅτι χάριν πολλῶν ἢ καὶ ἐνός ἀδελφοῦ των Μασσόνου ἔχουσι πλήρη τὴν διάθεσιν καὶ μεθ' ὅρκου ἔχουσι ὑποσχεθῆναι νὰ θυσιάζωσι τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ ἔθνη ἄλλοκληρα, ἢ δὲ καρδίαν των δὲν κάμπτεται ποσῶς οὐδὲ πρὸ τῶν σκληροτάτων βασανιστηρίων, ὡς ὁ Ἰνδὸς ἐν τῇ τυραννίᾳ τοῦ Ἀγγλοῦ, τὸν ὁποῖον μόνον τότε ἠλέησεν ὡς ἔμαθεν ὅτι ἦτο Μασσόνος!

Ἄν οὕτω νῆ ἢ Διεύθυνσις τῶν «Καιρῶν» τὴν σημασίαν τῆς φιλοφρονίας καὶ ἀλληλοβοήθειας διὰ τὸ εἶπε σαφῶς, ἄλλως τε, ἂν βλέπῃ ὡς ἡμεῖς τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, ὡς ἀπέφυγε τοὺς Μασσονικοὺς στεγασμούς, ἄς ἀποφύγῃ καὶ τὰς Μασσονικὰς πλάγας καὶ ἄς εἶπῃ μεθ' ἡμῶν ὅτι ἡ Μασσονικὴ φιλοφροσύνη καὶ ἀλληλοβοήθεια δὲν εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Μασσονίας, ἀλλ' ὀλεθριώτατον δίκτυον πρὸς ἀποσπλήνησιν καὶ διαφθοράν τῆς Κοινωνίας διὰ τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐκπηγαζούσης παραλυσίας.

Πανάρτεος Χ. Δουλιγέρης.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΩΝ ΕΜΟΙ ΟΥ ΜΗ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΕΙ ΕΝ Τῇ ΣΚΟΤΙΑ, ΑΛΛ' ΕΒΒΗ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ποσάκις ἡ ῥῆσις αὕτη προεκάλεσε τὸ μείδιμα ἐπὶ τῶν χειλέων νεαρῶν ἐπιστημόνων! Διδασκαλίαν συνοψιζομένη εἰς δύο μόναις λέξεσι «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ποῖον νὰ χύσῃ ἡδύνατο φῶς ἐν τῇ περιβαλλούσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα σκοτίᾳ; ποῖα ἐπιστημονικὰ προβλήματα ἔλυσε, τί ἐδίδαξεν ἡμᾶς περὶ τοῦ ἀτελευτήτου χάους ἐν ᾧ ἐγκατεσπαρμένοι εὐρίσκονται ἀπειροπληθεῖς ἥλιοι μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς στρεφόμενων πλανητῶν καὶ τῶν περὶ τούτους δορυφῶρων; Τί καθώρισεν ἐκ τῶν νόμων τοῦ σύμπαντος; Τί τῶν ἐπὶ γῆς περιέγραψε, τί τῶν ὑπὸ γῆν ἀνεμόχλευσε; τηλεγράφους ἐφεῦρεν, ἀτμηλάτα ἐκίνησε, πάγους τῶν πόλων διέλυσε, περὶ ἀτόμων καὶ μορίων ἐλάλησεν; Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς ἦνε φῶς, φωτίζει ἐαυτὸν μόνον. Ὁ χριστιανὸς τῆς νῦν ἐποχῆς, ὅταν ἡ ἐπιστήμη δὲν καταυγάζῃ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, διατελεῖ ἐν πλῆθει σκότει. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι φαντάζεται ἐαυτὸν πεφωτισμένον, εἶνε διπλασίως ἄξιος οἴκτου, διότι ἐν τῷ ἐγωισμῷ αὐτοῦ ἐπι κατέχει τὴν τελείαν γνῶσιν, ἀπομακρύνεται πάσης ἐρεύνης δι' ἧς καὶ μόνῃς ἐπέρχεται ἐν πᾶσιν ἡ πρόοδος καὶ στερεῖται τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς ἥτις ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ ἀγνοῦν αὐτόν.

Καὶ αὕτη ἡ ἐπιστήμη, σοὶ λέγουσιν, ὀλίγιστα ἐκ τῶν παγκοσμίων προβλημάτων ἠδυνήθη νὰ λύσῃ. Δὲν εἴμεθα εἰμὴ εἰς σκιάφως οὐδαμῶς ὑποχωροῦν πρὸ ἰσχυροτέρου φωτός, μεταίως δὲ ἐλπίζομεν ἡμέραν τινὰ νὰ ἐπιλάμψῃ τῆς γνώσεως ὁ ἥλιος.

Φράσεις τετριμμέναι καὶ ἐστερημέναι οὐσίας. Τὸ φυσικὸν φῶς ἵνα ᾖ εὐεργετικόν, δεόν νὰ κανονίζηται πάντοτε σύμφωνα πρὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀνθεκτικότητα. Ὑπερμετρὸς αὐτοῦ ἐνστασις ἐπιφέρει τύφλωσιν, ἢ δὲ παντελῆς ἐλλείψης σκοτασμόν. Ἐντὴ φύσει δύο εἰδῶν φῶτα γινώσκομεν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ φῶς τῆς νυκτός.

Εἶνε ὠραία ἡ νύξ. Ὅταν ἐκτείνῃ ἐπὶ τῆς Γῆς τὸν μέλανα πέπλον τῆς, ἀποκρύπτει ἀφ' ἡμῶν ἕνα κόσμον καὶ ἀποκαλύπτει ἄλλον. Τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, ἀπειρομεγέθων κόσμων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὡχρῆ ἢ δόξα τῆς Γῆς, διαχέει ἀκτῖνας γεννώσας ἐν τῇ ψυχῇ τὴν σκέψιν καὶ τὸν ἔμβασμόν. Καὶ τῆς Σελήνης ἢ ἀργυροειδῆς λάμπης, ὅταν περιβάλλῃ πάντα τὰ περὶ ἡμᾶς διὰ τῆς μελιχρᾶς αὐτῆς αἰγλῆς, ἐπαυξάνει τὴν γοητείαν καὶ βυθίζει ἡμᾶς εἰς ἐκστάσεις. Ποσάκις ὑπὸ ἐναστρὸν οὐρανὸν δὲν μετέστημεν εἰς ὑψηλότερας σφαίρας καὶ δὲν ἐλησημόνησαμεν σχεδὸν ὅτι εἴμεθα κάτοικοι τοῦ πλανήτου τούτου! Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν θάλωσιν ἡμᾶς τῆς νυκτός τὰ φῶτα, ὅσον καὶ ἂν διεγείρωσι τὴν φαντασίαν καὶ θέτωσιν ἐπὶ ἀτελευτήτου τροχῆς τὸν λογισμὸν ἡμῶν, ἀνίκανα ὅμως καταδεικνύονται διὰ τὰς συνθήκας τοῦ βίου. Ἡ βλάστησις, ἡ κίνησις, ἡ ζωὴ ἔχουσι ἀνάγκην μείζονος φωτός καὶ θερμότητος καὶ τοῦτο μᾶς παρέχει ἡ ἡμέρα.

Ἀρχομένης ταύτης ὁ ἥλιος ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ὑγρός, περιβεβλημένος βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ὅλη ἡ κτίσις χαίρει τῆς ἐμφάνισιν αὐτοῦ καὶ ἡ ζωὴ ἀφύπνιζεται.

Οἱ ἀπτότεροι ὑπάρχουσιν ἐπὶ ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἀλλ' ἡ λάμψις αὐτῶν ἰσχυροῦται καὶ τέλος ἀπόλλυται ἐν τῇ ἀπλήτῳ φωτοβολίᾳ. Ὑπὸ ἐποψιν φωτός καὶ θερμότητος εἶνε περιττοί. Ὑπὸ ἐποψιν γνότῳ καὶ διδασκαλίᾳ ἀρκεῖ ἡ ἐν νυκτὶ αὐτῶν παρουσία. Ὁ βίος ἡμῶν ἔχει ἀνάγκην πλείονος προσηλώσεως πρὸς τὰ ἐπὶ Γῆς, ἄλλως τε καὶ ἰκανὴν πνευματικὴν τροφήν δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐκ τῶν ἐπιγείων, ἔτινα ὡς ἐγγύτερα ἡμῶν δύναται λεπτομερέστερον νὰ ἐξετασθῶσι. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ δὲν ἐριυνᾶται μόνον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, ἀλλὰ καὶ διὰ γυμνῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ μικροσκοπίου, καθόσον καὶ ἄριστα τῶν τεχνιτῶν ἔργα δὲν κρινονται τὰ ἐπὶ μεγέθει ἐξέχοντα, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ.

Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εἶμαι ἐκ τῶν φρονούντων ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐλαμπε πάντοτε ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὁ ἥλιος· πῶς νύκτα μεθ' ἡμέραν καὶ ἀστέρως μεθ' ἡλίον. Ἄνεξαρτήτως γενικωτέρων φυσικῶν ἀτοπημάτων, τὰ ὅποια θὰ ἐπέφερον ἢ ἐλλείψις τῆς νυκτός, ὅταν ἡ ψυχὴ μου κορεθῇ ἐκ τῶν ἐγγύς καὶ ἐπιτελέσῃ ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ τὴν ὑλικὴν μου ὑπαρξίν, θέλω νὰ ἀπομονώμαι ὀλίγον, νὰ περιβῶμαι ὑπὸ μεγάλων μυστηρίων καὶ διὰ τολμηρῶν πτήσεων νὰ ἀνέρχωμαι ἐγγύτερον τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου. Ἄλλ' ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συγκρίνω, θὰ ἐκῆρυττον ὁμολογουμένως τὴν ἀπόλυτον τοῦ ἡλιακοῦ φέγγους ὑπεροχὴν.

Ἡ παρομοίωσις παλαιά, ἀλλὰ λίαν ἐπιτυχής. Τὸ φῶς τῶν ἀστέρων εἶνε τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶνε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐπιστήμη ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς κόσμους, ἀλλὰ καὶ καταδεικνύει τὴν ἡμετέραν ἀμάθειαν. Ὅσον αὐξάνῃ ἡ γνῶσις, τόσον ἐπεκτείνονται καὶ τὰ ἐδάφη τῆς ἀγνοίας· διότι ἐκάστη γνῶσις εἶνε ἐξόδος ἐκ τινος στενοπορίας, δι' ἧς εὐρύνεται μὲν ὁ ὀρίζων, ἀλλὰ πολλαπλασιάζονται καὶ οἱ χώροι τοῦ ἀγνώστου. Ὅταν ἡ ἀνθρωπότης εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ ἀστέρες ἦσαν ἥλιοι χρυσοὶ ἐμπεπαρμένοι εἰς τὸ στερέωμα, ἐφαντάζετο ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε πέραν αὐτῶν. Ἄλλ' ὅταν οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοὶ κατέδειξαν τὰς ἀνίσους αὐτῶν ἀποστάσεις καὶ τοὺς ἀνυπολογίστους ὄγκους των, ὅταν τὸ τηλεσκόπιον κατέδειξε τὴν ὑπαρξίν εκατομμυρίων ὄλων ἀστέρων ἀντὶ τῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ὀρωμένων πέντε ἢ ἐξ χιλιάδων, ἢ ἀγνοία ἡμῶν ἤχθη εἰς τὸ κατακόρυφον. Διότι πράγματι οὐδαμοῦ τερματίζεται ὁ χώρος, οὐδὲ κενούται κοσμικῆς ὕλης. Ἄν ἦτο δυνατόν, ταχύτεροι τοῦ λογισμοῦ, νὰ διασχιζομεν αἴφνης τὸ ἀχανές καὶ νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὀρωμένης οὐρανοῦ σφαίρας, ἔτερα ἰσομεγέθης σφαῖρα θὰ διεγράφετο περὶ ἡμᾶς, μεθ' ἣν ἄλλη καὶ οὕτω καθέξῃς, ὡς δ' ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα εὐκολώτερον κατανοοῦμεν τὴν ἰδίαν τοῦ ἀπείρου ἢ τὴν τοῦ πεπερασμένου.

Καθορισμένον ἤδη τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπὶ γῆς βίου τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἴδωμεν τὴν δι' αὐτὸν σημασίαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ φωτός καὶ τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ.

Τὸν σκοπὸν τοῦτοῦ βίου θὰ δηλώσωμεν στηριζόμενοι οὐχὶ ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἀθθεντίας, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐξαγομένων αὐτῆς τῆς πείρας. Οἱ ἄνθρωποι ἐπιδίδονται εἰς διάφορὰ ἐπαγγέλματα ἢ διαφόρους ἀσχολίας. Ὅ,τι καλοῦμεν

ἀργίαν δὲν εἶνε πλήρης ἀδρόνεια τοῦ ἀνθρώπου· εἶνε ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἢ τροπὴ αὐτῆς πρὸς ὄλους ἐλαφρὰ ἀντικείμενα. Ἐὰν ἤδη δι' ἀφαιρέσεως παραλείψωμεν πάντα τὰ μὴ κοινὰ τῶν ἀσχολιῶν αὐτῶν γνωρίσματα, ἐν ἀπομένει κοινόν, τὸ δρᾶν. Λοιπὸν Δ') σκοπὸς τοῦ ἐπὶ γῆς βίου τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ δρᾶσις.

Ἐκαστος ἐν τῇ δράσει ἐπιδίδωκει τὴν ἀρμονίαν. Ὅπου δὲ αὕτη δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἢ ἐξ ἀμαθίας προκύπτει τοῦτο, ἢ γίνεται σκοπῆμος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μείζονος ὑποθετικῆς ἀρμονίας. Αἱ δολιότητες τῶν ἐμπόρων, αἱ ἐκδικήσεις, αἱ ἀπολαύσεις, αἱ ἡδοναί, ἀρετηρίαν ἔχουσι τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν τῆς ἀρμονίας τοῦ βίου. Συμπληροῦντες λοιπὸν τὸν ὀρισμὸν λέγομεν ὅτι Β') σκοπὸς τοῦ ἐπὶ γῆς βίου εἶνε ἡ ἀρμονικὴ δρᾶσις, ἢ ἡ δρᾶσις κατ' ἀλήθειαν, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἢ ἐξάσκησις τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην φωτός ἰσχυροῦ, ἥτοι πεποιθήσεων, σαφούς τῆς ἀρετῆς γνώσεως, καὶ θερμότητος κινήσεως, ἥτοι δυνάμειος ὀθούσης πρὸς πραγματοποίησιν τῶν πεποιθήσεών του.

Τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης ὑποβοηθεῖ μὲν, ἀλλὰ μόνον εἶνε ἀκατάλληλον δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Διότι δὲν ἔχει σαφήνειαν, διότι εἶνε ἀμυδρόν, διότι ἀποκαλύπτει ἐν καὶ σκορπίζει ἀμύλην ἐπὶ χίλια, διότι προάγει τὸν σκεπτικισμόν, διότι εἶνε ψυχρὸν ὡς ὑφιστάμενον διαπᾶν τοῦ ἐλαίου τῆς ἀμφιβολίας· εἶνε ἀναρμόδιον διὰ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ψυχῆς ἔχοντα ἀνάγκην πλείονος φωτισμοῦ, ἀναρμόδιον πρὸς ὄψθαι αὐτῆς ἐχούσης ἀνάγκην συναισθήματος ἰσχυροῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε μὲν ψυχολογικὸν φαινόμενον ἀκολουθοῦν τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ γνῶσιν οὐχὶ ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης σχηματισμένης θεωρίας σήμερον καὶ αὔριον ἀπαρνούμενης αὐτάς, ἀνίκανον νὰ ἐμβάλῃ πεποιθήσεις, ὅπου μάλιστα ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὰ μεταφυσικὰ ἐδάφη.

Τὸ φῶς τοῦ Ἰησοῦ εἶνε θαυμάσιον. Δι' ἐνός λαμπτήρος τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἐπισκιάζει τὰς μυριοφώτους λυχνίας δι' ὧν ἡ ἐπιστήμη καταγίνεται ἐν αὐξούσῃ ἀποτυχίᾳ νὰ διασκεδάσῃ τὸ σκότος. Οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη συλλογισμῶν καὶ ἀποδείξεων πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἀληθείας ταύτης. Ἡ ἀνθρωπότης εὐρε τὴν ἀλάνθαστον πυξίδα δι' ἧς ἀσφαλῶς θὰ καθοδηγῇ καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπι τοῖς κλυδωνισμοῖς τὸ διαπλέον τὸ πέλαγος τοῦ βίου σκάφος τῆς δράσεως αὐτῆς. Ἡ πίστις εἰς τι δὲν προσγίνεται μόνον διὰ παραπτόσεως κρίσεων καὶ συλλογισμῶν. Πολλάκις μᾶς ἐπιβάλλει αὐτὴν ἡ αἰσθησις ἢ ἡ συνειδήσις. Ὁ δοθεὶς κόλαφος εἰς τὴν παρεῖαν τοῦ ἀρνούμενου τὴν ὑπερξίν του, κάλλιον πάσης λογικῆς ἀποδείξεως τὸν ἐπεισε περὶ τοῦ ἐναντίου· ἢ δὲ μεθ' ὅλην τὴν πνευματικὴν ἀποπλήνησιν τῶν λαῶν καὶ τὴν πολλαχῶς κτηνωδίαν προσκόλλησιν αὐτῶν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἰδέαν τρανότατα καταδεικνύει τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τίς ἀναγνώσκων τὰς λέξεις ταύτας καὶ φανταζόμενος αὐτάς ὡς βάσιν καὶ χαρακτηριστῶν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δὲν κατανοεῖ οὐριοδρομοῦσαν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ βίου τῆς; Τί χρεῖαν ἔχομεν ἀποδείξεων, ὅταν ἡ συνειδήσις αἰσθάνηται ὅτι διὰ τῆς

αγάπης διαχέεται παντού ή αρμονία και φυγαδεύεται τό ψεύδος ;

Τό φώς του Ήσου δέν είνε μόνον φωτιστικόν, αλλά και θερμαντικόν, κινεί δηλ. πρὸς ὄρασην ἀρκεί μόνον νά ζήσῃ τις ἐπιδοκτικῶς τοῦ φωτός τούτου. Διότι φύσει ή ψυχή ἔλκεται ἀπό τό ἐκυτῆς συμφέρον και ἐνοεῖ νά βαδίξῃ τήν ὁδόν ήτις ἄγει πρὸς αὐτό. Ἐάν περὶ αὐτήν ᾔνε σκότος, ἀποπλανᾶται πολλάκις και ἐκτρέπεται τῆς ὁδοῦ. Ἐάν ᾔνε πλήρης φῶς, οὐτὴν θάτερον ή οἱ ὀφθαλμοὶ της ἡμαυρωμένοι ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν παθῶν ἀναισθητοῦσι πρὸς τό φῶς τοῦτο, και τότε εἶνε τό αὐτό ὡς ἐάν ᾔτο σκότος, ή ἔχουσι πλήρη διαύγειαν και τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπροσκόπτως βαδίζει πρὸς τὰ ἐμπρός.

Λοιπὸν ἀγαπητοὶ ἐπιστήμονες ! Οὐδαμῶς ἐνοοῦμεν νά καλύσωμεν ὑμᾶς τῶν ἐρευνῶν σας. Η σπουδή τῆς φύσεως εἶνε σπουδή τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, και εἰσδύοντες εἰς τὰ μυστήρια αὐτῆς τὸν Θεὸν θά μάθητε νά δεξθῆτε. Πρὸ παντός ὅμως ἀναγνωρίσατε ὅτι μεθ' ἄλλην τήν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ πρόδοσιν σας ὁ φωτισμὸς θά ᾔνε ἀτελής, ἀνεπαρκέστατος. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπὶ Γῆς βίου δέν εἶνε ή ἐν τοῖς διαφόροις ἐπιστημονικοῖς κλάδοις πολυμαθεῖα, διότι τότε ὀλιγιστοὶ ή μᾶλλον οὐδεὶς θά ἐπετύχαιεν αὐτοῦ. Σκοπὸς τοῦ βίου τούτου εἶνε τό ἐργάζεσθαι ἔργα ἀρμονίας, ἔργα ἀληθείας, τό βαδίζειν τήν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ὅστις ὀδηγῆται ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίῃ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς.

Νικόλ. Ι. Γαλανός.

ΠΟΙΑ Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Η ἠθικὴ ἐν τῷ χριστιανισμῷ σημαίνει πνευματικὴν τελειότητα, δεσποτείαν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἀληθείαν, δικαιοσύνην, εἰρήνην ἐπὶ πᾶσι δὲ ζωῶν και ἐνεργειαν ἀγάπης.

Κυρίως ή ἠθικὴ τοῦ χριστιανοῦ εἶνε ἠθικὴ ἀγάπης. Διότι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἀγάπη. Ὁ δὲ νόμος αὐτοῦ νόμος ἀγάπης ἐκδηλουμένης εἰς αὐταπάρνησιν και αὐτοθυσίαν. Η ἠθικὴ εἶνε ή μόνιμος τοῦ ἠθους κατάστασις. Τό ἠθος τοῦ χριστιανοῦ ή ἄλλως ὁ ἠθικός τοῦ χριστιανοῦ χαρακτήρ εἶνε προῖον ἀσκήσεως τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Η ἀσκήσις ἔρχεται ἀπὸ τῆς ἀπειθείας και νοθεσίας Κυρίου (Ἐφεσ.) και προδίδει εἰς τὰ ἀγαθὰ ἔργα. Τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἶνε ἀπὸδειξις τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνεξιστήλου ἐγχαράξεως τῶν θείων ῥημάτων, εἰ ὡν ἐνεργεῖται ή παιδεία και ή νοθεσία τοῦ Κυρίου.

Ἀρετὴν λέγοντες ἐνοοῦμεν πίστιν ἐνεργὸν εἰς ἔργα ἀγάπης. Τὴν πίστιν τὴν εἰς τὰ ἔργα ἀγάπης ἐκδηλουμένην ἐνοοῦμεν διαρκῆ και μόνιμον.

Οὔτε ή πίστις ή ἀπλή ή ἄνευ ἀγάπης ή πρὸς τὴν τῶν δαιμόνων ὁμοιάζουσα, (Ἰακώβος) οὔτε ή πίστις μετὰ τῆς

διὰ λόγων ὑποστηρίξεως δύνανται νά ἀποτελέσωσιν τὴν ἀρετὴν, ή τὴν ἠθικὴν τοῦ χριστιανοῦ. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν οὐσιώδη τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου ἔνοιαν, κατ' αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις τοῦ χριστιανοῦ ἀρχάς, κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Σωτῆρος τοῦ κόσμου, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶνε ἀπαύγασμα τῆς δόξης και χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ οὐχὶ πάντες εἰ θεολογοῦντες και ἠθικολογοῦντες και πίστιν δεικνύοντες εἶνε και ἠθικοί, εἶνε και ἐνάρετοι, εἶνε και τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἄξιοι, ἀλλὰ μόνον οἱ καθροὶ τῇ καρδίᾳ, οἱ ζωὴν ἀγάπης ἔχοντες, οἱ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ προθυμότερα θυσιάζοντες πᾶν ὑλικὸν ἀγαθὸν ἐν ἀνάγκῃ δὲ και τὴν σωματικὴν αὐτῶν ζωὴν.

Ἠθικός—ἐνάρετος—πνευματικῶς τέλειος εἶνε ὁ τῶν μακαριστῶν ἄξιος, ὁ ἐν τῷ ἀγαθῷ ζῶν και πρὸς τό ἀγαθὸν κινούμενος και διὰ τό ἀγαθὸν τὰ πάντα ἐνεργῶν και πράττων. Ὁ μηδέποτε εἰκῆ ὀργιζόμενος, ἀνεξίκακος και ἀμνηστικός ὁ διὰ πάσης θυσίας ὑλικῶν συμφερόντων μετὰ πάντων εἰρηνεύων, ὁ πάντας προθυμότερος νά εὐεργετῇ μηδὲ τῶν ἐχθρῶν ἐξαιρουμένων, ὁ μηδένα λυπῶν ἀλλὰ πρὸς πάντας τὴν χερὰν και τὴν εὐχαρίστησιν ἐπιθυμῶν και φροντίζων νά παρήσχη, ὁ μὴ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ λόγον σαπρὸν ἐκστομίζων ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπεικειᾶς και τῆς συγγνώμης ὁ ἄνθρωπος ὁ τὴν δικαιοσύνην και τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρωτίστως ζητῶν. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἄκρας και ἀνυποκρίτου ταπεινοφροσύνης τῆς ὑπὸ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ὑποταγῆς και τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διαρκούς ἐξάρτησεως.

Ἠθικός δὲν εἶνε ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι γινώσκει τὸν Θεὸν ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν, διότι γινώσκει τὸν Θεόν. Κατὰ τὴν σαφῆ τοῦ πνεύματος διδασκαλίαν μόνον ὁ ἀγαπῶν γινώσκει τὸν Θεόν, ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν δὲν γινώσκει τὸν Θεόν. « Ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ (Α' Ἰω. Δ', 7) ». « Θεὸν οὐδεὶς πώποτε θεάσατο. Ἐάν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει... » (Α', ἐπιστολ. Ἰωάν. Δ', 12—13).

Τὴν ἠθικὴν λοιπὸν τοῦ χριστιανοῦ ἀποτελεῖ ἐκ τῶν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τὸ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων σαφῶς ἐννοεῖται, δὲν εἶνε ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας, ἀλλὰ ἀγαπᾶτε πάντας μηδὲ τῶν ἐχθρῶν ἐξαιρουμένων».

Ὁ ἐγωιστῆς και ὁ ὕβριστῆς, ὁ αὐτεπαυόμενος και ὑπερήφανος ὁ τοῦ πλησίου καταφρονῶν και ἀλαζονικῶς πρὸς τούτον συμπεριφερόμενος, ὁ φθονερός και συκοφάντης, ὁ κατάλαλος και διαβολεύς, ὁ πονηρευόμενος και ὅπωςδήποτε ἐπιβουλεύων, ὁ σκληρὸς και ἀσποργος, ὁ ἀνεπεικῆς, ὁ μίσος και ἐκδίλησιν πνέων, και εἰς αὐτοδικίαν ἐκτρέπόμενος κατὰ τῶν ὁπωσδήποτε βλαπτόντων αὐτόν, δὲν δύναται νά θεωρηθῇ και νά κληθῇ ἠθικός κατὰ Χριστόν, διότι δὲν εἶνε τοιοῦτος.

Κἂν τὰς γλώσσας τῶν ἀγγέλων λαλή, κἂν τὰ πάντα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ψωμίξῃ, κἂν ἀδιάσειστον πίστιν ἔχη ὥστε ὄρη νά μεθιστάνῃ, ἐάν ἐν ἐκυτῷ δὲν ἔχη τὴν ὑπομονήν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀνεξίκακίαν και ἀμνησικαλίαν, τὴν ἐπεικειαν και τὴν συγγνώμην, τό ἀπονήρευτον και τό μὴ λογιζέσθαι τό κακόν, τὴν χαρὰν διὰ τὴν ἀλήθειαν και τὴν λύπην διὰ πᾶσαν ἀδικίαν ἀδύνατον νά ὀνομασθῇ ἠ-

θικός, διότι ἦθος κατὰ τὰς θεμελιώδεις τῆς ἠθικῆς τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου ἀρχὰς δὲν ἔχει. Ἐἶνε ἀνήθικος εἰς δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δὲν ἀνήκει.

Ἐἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀνθικότητος κατηγορίαν ὑπάγεται και ὁ ἀδιαφορῶν περὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ὁ ὑποστηρικτῶν και ἀγαπῶν, ὁ συνκνηστρεφόμενος και συζῶν μετὰ ἀνθικῶν. Διότι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἀγάπη και ἔλεος, ἀλλὰ πάντοτε ἱκανοποιουμένης τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς ποινῆς και μετὰμελείας τῶν εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης ἀπεθεῶντων και κκαυροῦντων.

Ὁ χριστιανισμὸς ἐπιτάσσει τὴν ἀγάπην ἀλλὰ και διὰ τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν ἀπαιτεῖ ποινήν, ἀό ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῆ ἔνοχος ἐστὶν τῇ κρίσει» (Ματθ. Ε' 22).

Η ἐπεικειαν και ή συγγνώμη, ή ἀνεξίκακία και ή ἀμνησικακία δὲν αἶρει τὴν δικαιοσύνην. Η ἱκανοποίησις και διὰ τὴν ἐλαχίστην βλάβην δέον νά γίνεται ἀλλ' οὐχὶ ἐκ μέρους τῶν βλαπτομένων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐνεργούντος ἀμέτῳ και παιδεύοντος τοὺς ἀτάκτους, ή ἐμμέτῳ διὰ τοῦ πολιτικοῦ νόμου και τῶν εὐ φρονούντων ἀνθρώπων.

Ὁ μετὰ ἀνθικῶν λοιπὸν ζῶν και ἀναστρεφόμενος και τὸν βίον τοῦτον εἰσὶν ἀνεχόμενος και ἐπιδουμάζων μὴ ἐνεῶν αὐτοὺς ἀξίους τιμωρίας πρὸς μετὰμελείαν και σωτηρίαν, δὲν δύναται νά ὀνομασθῇ ἠθικός κατὰ Χριστόν οὐδὲ τὴν ζῶσαν ἐν ἐαυτῷ πίστιν ἔχων.

Ἐν πᾶσι λοιπὸν τελειότερα λύεται τό πρόβλημα τῆς ἠθικῆς μόνον ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἐν τῷ ὅποιῳ ὑπάρχει και δύναμις πρὸς πραγμάτωσιν τῶν λόγων, τὰ ὅποια εἶνε πνεῦμα και ζωή.

Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Ἐσκέρθησθε ποτε πόσον σύνθηρος εἶνε τό ἀπρόοπτον ἐν τῷ βίῳ ; Και οἱ ὀξυδερκέστατοι και πρόνοητικώτατοι συνκνητῶσιν αὐτό ἀνά πᾶν βῆμα. Πίσκ ἐπὶ μακρὸν μελετηθέντα ἀγαπητὰ σχέδια ἐματαιώθησαν ! Πράσις εἶπομεν : Ἦν ὑπάγω, και δὲν ἠδυνήθημεν νά ὑπάγωμεν. Ἦν πράξω, και δὲν ἠδυνήθημεν νά πράξωμεν ! Εἶνε κελὸν νά ἔχη τις σχέδιον ἐν τῷ βίῳ του, σκοπὸν τοῦ βίου του, νά μὴ φέρηται ἀσκόπως ἀλλὰ διαρκῶς τὰ σχέδιά μας ἀνατρέπονται και ὁ σκοπὸς δὲν ἐπιτυγχάνεται, διότι περιστάσις τις ἐτροποποίησε τὰς ἀποφάσεις μας και ἀνέκοψε τό ἔργον. Τό ἀπρόοπτον παρεμβλήθη ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά μας, καθὼς τοῦ παικτοῦ ὁ δάκτυλος ἀνατρέπει τὰ χάρτινα αὐτοῦ παιχνίδια. Ὁ βίος ὁ ἀνθρώπινος δὲν ὁμοιάζει ποταμὸν ρέοντα ἠρέμα εἰς τὴν θάλασσαν ὁμοιάζει μᾶλλον ὀρεινὸν βυζύκιον, διηνεκῶς μεταβάλλον πορείαν, βροδουπέρου μὲν εἰς τοὺς λειμῶνας, διασχίζον δὲ τὰς ἀπότομους κατωρρεσιὰς, περιβάλλον τοὺς κωλύοντες τὴν πορείαν τοῦ λόφου, χωροῦν, διηνεκῶς χωροῦν, οὐχὶ αὐθαιρέτως, ἀλλ' ἀναλόγως τῶν διηνεκῶς ἀναγεννώμενων ἐμ-

ποδίων ἐν τῇ πορείᾳ του. Και ὁ βίος, καθὼς τό ὀρεινὸν βυζύκιον, ἀκολουθεῖ γραμμὴν ὄχι εὐθείαν, διότι παρεμβλίνει τό ἀπρόοπτον.

Και τίς δὲν κατελήθη ὑπὸ τοῦ ἀπρόοπτου ; Γεγονότα σπουδαῖα, ἀσημκντα ἐπεισόδια, ποσάκις μᾶς ἐρρίψατε εἰς ὁδὸν τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἠθέλωμεν σκεπθῆν νά διανύσωμεν ! Νόσος τις, ήτις αἴφνης διέκοψε τό ἔργον μας· τό πένθος, ὅπερ μᾶς ἀρῆκε μόνους, ἀπορούντας, συντετριμμένους, δι' ἀνιάτου πλήγματος πληγμένους ἐν τῷ δρόμῳ τῆς ζωῆς κληθῶν τι, ὅπερ αἴφνης ἐπιφάνεται και ὑποτάσσει ἡμᾶς ὑπὸ τὸν ζυγὸν του· γεγονόςτα ἐντίθετα, ἀπώλεια χρημάτων, ἀποτυχία, διὰ τῶν ὅποιων ἀνατρέπονται οἱ ὑπολογισμοὶ μας· ἀπρόοπτος συνάντησις, σύμπτωσις ζωηρῶς συγκινοῦσα, λόγος ἀναγνωσθεῖς ή ἀκουσθεῖς πῦρ, ἐν τῇ ὁδῷ ἴσως, και προκαλέσας σκέψεις, πάντα ταῦτα και τὰ τοιαῦτα εἶνε τὰ ἀπρόοπτα, ἅτινα, καιτοι πολλάκις ἀσημκντα, τροποποιοῦσιν ὅμως βαθύως ἴσως τὸν βίον μας. Ὑπάρχουσιν οἱ ἀγαπῶντες τό ἀπρόοπτον και θεωροῦντες ὡς ἔοχατον κακὸν τὸν βίον τὸν μονότονον ! Ἄλλοι, και οὔτοι ἴσως πολυκαριθμότεροι, δὲν ἀγαπᾶσι τὸς ἐκπλήξεις, εἰμῆ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, και νομίζουσιν ἐαυτοὺς ἀσφαλῆς, ἐάν δύναται πῦρ νά προνοήσῃσι και προπαρασκευάσῃσι τό μέλλον. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ προτιμήσεων. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὄχι εἰς τὴν τύχην, ἀλλ' εἰς τὸν παντοδύνημον και ἅγιον Θεόν, τοῦ ὁποῖου ή πάνσοφος πρόνοια πέμπει σκοπῶς πρὸς ἡμᾶς τό ἀπρόοπτον, ἵνα οἱ αὐτοῦ προνοήσωμεν ἐν ἀγάπῃ και ἔργοις ἀγαθῆς και ἀγιζόμεθα ἀπὸ τῶν ἠθικῶν ἡμῶν ῥύπων. Τό παιδίον, τοῦ ὁποῖου ή θέλησις δὲν ἐπράυνθη διὰ τῶν ἐντολῶν ή τῶν ἀπαγορεύσεων τῶν γονέων αὐτοῦ, τό παιδίον τοῦτο εἶνε χαμένος, ἐάν μὴ σωθῇ διὰ θύμωτος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦ ἀπρόοπτου ὁ Θεὸς ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς ἀπύκρουσιν τῶν κακῶν, καθὼς οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των, ἀπομακρύνει ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν ἀρξέσεων και ἐπικναφέρει εἰς τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τοῦ κληθῶντος, μὴ ἐπιτρέπων νά ἀίχλωμεν ἀσημκντον, ἐκδοτον εἰς τὰς ἠδονὰς βίου, βίον ἄνευ ἀγῶνων, ὅτινις ἐνδυνάμῳσι τὴν ψυχὴν και φωτίζουσι τὴν συνείδησιν. Ὁ ἀγὼν μόνος, και οὗτος διαρκῆς και ἀκαταπίνητος, καθιστᾷ γόνιμον τὸν βίον. Βαθύτερον ἐνθυμούμεθα τὰ ἔτη ἐκείνα τοῦ βίου μας, καθ' ἃ ὑπερ-ενικήσαμεν τὰς μεγίστας δυσκολίας, και μόνον κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐπετελέσαμεν προόδους ἐν τῇ ἠθικῇ ἡμῶν ἀγωγῇ. Τὰ ἄνευ ἀγῶνος ἔτη εἶνε ἔτη ἄγονα.

Τό ἀπρόοπτον χρησιμεῖται και ἵνα ἀποκαλύπτῃ ἡμᾶς τούτους, οἱοι πράγματι εἴμεθα και οὐχὶ οἱοι φανόμεθα ὅτι εἴμεθα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφαίνετο γλυκύς, ὑπομονητικός, εὐμενής, ἀλλ' ἐπελθόντος τοῦ ἀπρόοπτου, ἀπεκαλύφθη ὅσος πράγματι εἶνε, διεστραμμένος, δύστροπος, ἀδικος, βίαιος, ὀργίλος. Ἄλλοις τις, ὑπιστάμενος τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἀπρόοπτου, ἀποκαλύπτει συναισθήματα, τὰ ὅποια οὐδεὶς πρ' αὐτοῦ ἐνέμενε, ὑπομονῆς ὀσχυρόν, θυμωτῆν ἀφοσιώτως δύναμιν.

Και ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ προσκλήρου τούτου βίου ὁλον ἀπρόοπτον διὰ τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν ! Διαμονὴ ἀρῆτου κάλλους ἐν τῇ αἰωνιότητι, εὐδαιμονία ἀτελεύτητος και ἀπερίγραπτος,

βλος ὅλες ἄγιες ἐν χορῷ ἀληκτῶν ! Κύριε, ὁδήγει ἐκεῖ τὰ βήματά μας !

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) **Η. Κ. Γκορογιάννης.**

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρώτησις. Σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιον κάμνει νὰ δῶ εἰ ἐκμυσύνην, ὅταν μὲ βλέπουν ἢ εἶνε πιθανόν νὰ μὲ ἴδουν ἄλλοι ἄνθρωποι ;

Ἀπάντησις. Ἐὰν ἦσαι πτωχός, προτιμότερον κἄποτε κἄποτε νὰ διῆς φανερά, φθάνει νὰ μὴ τὸ κάμνης, διὰ νὰ ἐπιδειχθῆς. Διὰ τί δὲ νὰ τὸ κάμνης ; Διὰ τὴν ὀφείλειαν τῶν δυστυχῶν. Διότι πολλοί, οἱ ὅποιοι διαβαίνουν καὶ δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐλεήσουν, ὅταν ἴδουν τὸν πτωχὸν νὰ δίδῃ, συγκινεῦνται καὶ εἶδουν καὶ αὐτοί. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, προτιμότερον νὰ ἐλεῇ τις κρυφά. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἐπιδεικνύεται καὶ ὁ λαμβάνων δὲν ἐκτίθεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἔὰν καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων σοῦ ζητηθῇ ἡ ἐλεημοσύνη, δόσε. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐμποδίζει τί νὰ δίδωμεν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ νὰ δίδωμεν διὰ νὰ προκαλέσωμεν τὸν ἔπαινον αὐτῶν. Ὅταν ἡμῶς ἔχωμεν ταπεινοφροσύνην, ὅταν δίδωμεν, διὰ νὰ κάμωμεν τὸ καλόν, καὶ ὅχι διὰ νὰ φανῶμεν, ἀπὸ εὐσπλαγγχίαν καὶ ὅχι ἀπὸ ματαιότητά, τότε δὲν χάνει τὴν ἀξίαν τῆς ἡλεημοσύνης μας, ἔστω καὶ ἂν γείνη ἐμπρὸς εἰς ἐκατομμύρια θεατῶν. Διότι ὅλοι αὐτοὶ τότε εἰς ἡμᾶς εἶνε ὡς νὰ μὴ ὑπάρχωμεν, ἀφοῦ καὶ κανεὶς τῶν ἂν δὲν ἦτο, μὲ τὴν ἴδιαν διάθεσιν θὰ ἐκάνομεν τὸ ἔλεος ἡμεῖς. Ποῦ λοιπὸν νὰ εἶδες; Εἰς ὅποιον τόπον σοῦ ζητηθῇ. Καὶ πότε ; Ὅταν σοῦ ζητήσουν. Εἶνε τότε νύξ ; Δόσε. Εἶνε μεσημβρία ; Δόσε. Ἐρημικὸς δρόμος εἶνε ; Δόσε. Πολυάνθρωπος πλατεία ; Δόσε. Τὸ καλόν εἶνε τὸ ἴδιον. Καὶ ὁ μισθὸς ὁ ἴδιος. Δὲν κρίνει τὴν ἐλεημοσύνην ὁ καιρὸς καὶ ὁ τόπος τῆς δόσεως, ἀλλ' ἡ διάθεσις. Ἐδώκε, καὶ λυπεῖσαι, διότι κανεὶς δὲν σὲ εἶδεν ; Ἡ ἐλεημοσύνη σου δὲν ἔχει μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐδώκες εὐχαριστημένως, ὅτε κανεὶς δὲν σ' ἔβλεπε, καὶ ταπεινός, ὅτε μυριάδες σ' ἐκύτταζαν ; Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ταύτας, ἀφοῦ μόνον ἀπὸ ἀγάπην ἐνήργησες, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἔλεος θὰ εἶνε μετὰ σοῦ.

Ἐρώτησις. Διόθάνομαι κἄποιαν τύφιν συνειδήσεως, εἰς τὸ εἶδος. Ὅταν κἀθήμεν εἰς τὸ σπίτι μου ἢ εἰς τὸ κατ'οικήν μου, εἶμαι δὲ καὶ ὀλίγον κουρασμένος, ἢ ζιλιωμένος ἀπὸ ὑποθέσεις, ἂν μὲν ἔλθῃ κανεὶς πτωχός καὶ κοινῶς ἀσήμαντος ἀνθρώπος νὰ μου ἀμιλήσῃ, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι συννεφιασμένος καὶ νὰ τοῦ φέρωμαι ψυχρά. Ἐὰν ὅμως φανῇ κανεὶς πλούσιος καὶ ἰσχυρός, προσηκόνωμαι καὶ προσπαθῶ νὰ δεῖξω μεγάλην εὐχαριστήριαν καὶ τοῦ κάμνω πολλὰς περιποιήσεις. Μήπως ἁμαρτάνω ;

Ἀπάντησις. Καὶ πολὺ μάλιστα. Καὶ ἡ Παλαιὰ Γραφή καὶ ἡ Νέα ἀπαιτοῦν νὰ μὴ βλέπωμεν εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. Νὰ μὴ κάμνωμεν δηλαδή καμμίαν μεροληπτικὴν διάκρισιν μεταξύ πλουσίων καὶ πτωχῶν, δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων, τιμῶντες τοὺς πρώτους, καταφρονοῦντες τοὺς δευτέρους. Διὰ τὸν Χριστιανὸν πλούτη καὶ δυνάμεις τοῦ κόσμου δὲν πρέπει νὰ ἔχουν καμμίαν πρότιμῆσιν. Τιμᾶς τὸν πλούσιον ; Ἐὰν τὸ κάμνης διὰ τὸν πλούσιόν σου, εἶσαι εἰσώδλογοπρῆς. Ἐὰν τὸ κάμνης, διότι εἶνε πλούσιόν σου, τότε, ὡς λέγει, ὁ Ἰακώβος, ἐκτελεῖς νόμον τοῦ Κυρίου, καὶ καλῶς κάμνεις. Ἀλλὰ τιμᾶσε καὶ τὸν πτωχόν, τιμᾶσε καὶ τὸν ἀδύνατον.

Τι εἶνε καὶ αὐτός ; Πλούσιον. Ἀγάπησέ τον λοιπόν. Καὶ ἂν τὸν ἀγαπᾷς, καὶ θὰ τὸν τιμᾷς. Τι εἶνε ἀκόμη ὁ πτωχός ; Τέκνον τοῦ Θεοῦ, τοῦ Βασιλέως τοῦ Συμπαντος, Τι λοιπὸν ἂν ἔχῃ τὸ πρόσχημα πτωχοῦ ; Βασιλέως υἱὸς εἶνε, καὶ Βασιλέως, ὅστις θὰ σὲ κρίνῃ καὶ τὴν αἰώνιον σου τύχην θὰ ὀρίσῃ. Τὸν υἱὸν λοιπὸν τοῦ Βασιλέως καὶ Κυρίου σου περιφρονεῖς ; Λέγω μὲ τούτο νὰ μὴ φέρῃσαι εὐγενῶς πρὸς τὸν πλούσιον ; Ὅχι. Ἀλλὰ φέρου μὲ εὐγένειαν καὶ πρὸς τὸν πτωχόν. Ὅπου ὁ Θεὸς δὲν διακρίνει προνόμια, διὰτί σὺ τὰ δημιουργεῖς ; Ἐὰν δὲ μόνον πρὸς τὸν δυνατὸν ἔχῃς φιλοφρονήσεις, τότε πράξεε μὴ ἀποδείξῃς ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ εἶσαι εὐγενής, εἶσαι—συγγνώμην, μόνη ἡ λέξις αὐτὴ ταιριάζει—κόλαξ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ -ου τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδή τὴν Ἱεράν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγνωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπίστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 23 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων ις' 16—34.
Τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. 6' 1—38.

Κυριακὴ 16 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων κ' 16—18 καὶ 28—36.
Τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. 17' 1—13.

ΟΙ ΔΙΑΔΕΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως,
κατὰ τὴν προσηκῆν ἐβδόμασαν

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
8—9 μ. μ.

Σαββάτω 22 Μαΐου Μ. γ. 1. Γαλονός
Κυριακῇ 23 " Μ. γ. 1. Γαλονός
Τετάρτῃ 26 " Δ. Παπαδόπουλος

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης
8—6 μ. μ.

Κυριακῇ 23 Μαΐου Ἀ. γ. μ. Τιμῶν. Ἀναστασίου.

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Παλαιοῦ Στρατόνος
Τμήμα καταδίκων.

Τρίτῃ 25 Μαΐου 5-6 μ. μ. Ἀρχιμ. Τιμῶν. Ἀναστασίου
Πέμπτῃ 27 " " " "

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 4—8 μ. μ.
Παρασκευῇ 21 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμῶν. Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ζαγγεῖῳ Ὁρφανοτροφεῖῳ ἐν Πειραιῇ
Σαββάτω 21 Μαΐου 8—9 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος
Κυριακῇ 23 " 5—6 μ. μ. Ζ. σ. Τριπλάδας
Πέμπτῃ 27 " 8—9 μ. μ. Μ. γ. 1. Γαλονός

Τηροῦν ΑΡ. Ζ. ΔΙΑΛΗΜΑ ΚΑΙ Κ. ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ